

Arrest

nr. 122 965 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 september 2011 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten model B (bijlage 13). Het tegen deze beslissing

ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 22 december 2011, nr. 72.472).

1.4. Verzoeker diende op 7 november 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 12 maart 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verzoeker en zijn Belgische partner legden op 17 januari 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Gent.

1.7. Verzoeker diende op 23 januari 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 15 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 8 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.01.2013 werd ingediend door:

Naam: O.(...)

Voorna(a)m(en): H.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

-meerdere, zowel gedateerde en ongedateerde, Facebook-gesprekken: uit de gedateerde gesprekken blijkt dat betrokkenen elkaar kenden in juni 2012. Deze bewijzen zijn echter onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

-twee toegangstickets voor het autosalon 2013, twee treintickets Gent-Antwerpen (15.02.2013-17.02.2013): aangezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, is het niet mogelijk een link te leggen tussen deze tickets en betrokkene en de referentiepersoon. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maat- schappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen'.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van het OCMW Gent dd. 03.04.2013 voor waaruit blijkt dat zij in de periode januari 2013 - maart 2013 een leefloon ontving. Echter, aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheids- en de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker formuleert zijn middelen als volgt:

"1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van foto's, Facebook- gesprekken, toegangtickets,...niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

3.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt

nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

4.

Dat voorts verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 25.09.2012 overeenkomstig art. 9bis Vw. geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. stuk 2).

Dat immers in de door verzoeker bij de Burgemeester van Gent ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 25.09.2012 overeenkomstig art. 9bis Vw. heeft verzoeker uitdrukkelijk gesteld sedert geruime tijd een hechte relatie te hebben met zijn levenspartner, mevrouw S.(...) V.(...) P.(...), en met haar samen te wonen te Gent.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer door verweerder wordt nagelaten rekening te houden met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 25.09.2012 overeenkomstig het art. 9bis Vw.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verweerder geenszins voldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

(...)

Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Marokko.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

(...)

1.

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

3.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning,.... Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijlagen toe: een aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 25 september 2012 en een attest van het OCMW van de stad Gent op datum van 13 augustus 2013 waarin gesteld wordt dat aan S. C. V. P., de partner van verzoeker, een leefloon werd toegekend voor de periode van 1 januari 2013 tot 31 juli 2013.

3.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van de rechten van de verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.5. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat de middelen verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dienen te worden onderzocht.

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestuurde tegen wie een ernstige maatregel wordt overwogen die van aard is zijn belangen zwaar aan te tasten en die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag, vooraf in de gelegenheid wordt gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt ter zake te doen kennen. Om zich op de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur te kunnen beroepen, moet blijken dat de overheid een beslissing nam die gesteund is op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Dit is te dezen niet het geval (RvS 1 juni 2011, nr. 213.628).

3.9. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.10. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt aangaande de bestaansmiddelen het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

3.11. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 23 januari 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart in met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in zijn hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner. Ter gelegenheid van deze aanvraag werd verzoeker gevraagd om ten laatste op 23 april 2013 volgende documenten over te maken: paspoort (mag vervallen zijn), bewijs van bestaansmiddelen van Belgische partner, ziektekostenverzekering, geregistreerd huurcontract/eigendomstitel en bewijzen van stabiele en duurzame relatie. Op 5 april 2013 maakte verzoeker volgende bewijsstukken over:

- twee toegangstickets voor het autosalon
- twee treintickets voor het traject Antwerpen – Gent
- een aantal foto's
- uittreksels van een aantal Facebook-gesprekken
- een huurovereenkomst
- een attest van het OCMW van de stad Gent op datum van 13 augustus 2013 waarin gesteld wordt dat aan S. C. V. P., de partner van verzoeker, een leefloon werd toegekend voor de periode van 1 januari 2013 tot 31 juli 2013
- een aanvraag om inschrijving van een persoon ten laste.

3.12. In casu weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag omwille van het gegeven dat verzoeker met de door hem voorgelegde bewijsstukken niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker niet had aangetoond dat zijn relatie voldeed aan de vereisten uit het hierboven geciteerde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet. Uit de neergelegde stukken bleek immers niet dat verzoeker en zijn partner ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag, ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Daarenboven stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoeker evenmin had aangetoond dat zijn Belgische partner beschikte over voldoende middelen van bestaan.

3.13. In zijn eerste middel stelt verzoeker in wezen dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom er geen rekening kan worden gehouden met de door hem neergelegde bewijsstukken. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoeker overgemaakte stukken (zie punt 3.11.) en dat op basis hiervan gemotiveerd werd. Voor zover verzoeker meent dat de door hem neergelegde documenten wél een voldoende bewijs zijn van de duurzame relatie tussen hem en zijn Belgische partner, is het aan hem om de overwegingen uit de bestreden beslissing in concreto te weerleggen en volstaat het geenszins om enkel te stellen dat “(...) *deze motivatie niet afdoende is.*” De loutere bewering van verzoeker dat hij samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt is niet van aard om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.14. Verzoeker betoogt verder dat niet op een afdoende wijze is gemotiveerd waarom geen rekening kan worden gehouden met de door hem op 25 september 2012 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (verzoekschrift, bijlage 2). Dienaangaande merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt dat verzoeker deze aanvraag überhaupt zou hebben neergelegd in het kader van zijn aanvraag, waardoor uiteraard niet kan worden verwacht dat de gemachtigde hiermee rekening zou houden. Bijkomend stipt de Raad aan dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie twee afzonderlijke procedures betreffen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de behandeling van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zou dienen te motiveren omtrent een andere aanvraag waarvan de loutere indiening geen enkele invloed heeft op de verblijfsstatus van de betrokkene.

3.15. Voor zover verzoeker zich in zijn derde middel beroept op de schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, merkt de Raad op dat uit de definities uit artikel 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn blijkt dat deze betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Conform artikel 3, derde lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie en a fortiori niet op verzoeker die zijn recht op verblijf als partner van een Belgisch onderdaan erkend wenst te zien. Voor zover verzoeker

zich in zijn derde middel beroept op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, mist het middel juridische grondslag. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er een afweging diende te gebeuren rekening houdend met de duur van zijn verblijf in België, zijn samenwoning en zijn culturele en sociale bindingen.

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.17. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn partner. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met de Belgische partner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoonst aflegde. Om die redenen kan het bestaan van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker worden aanvaard.

3.18. Wat de inmenging van het openbaar gezag betreft wijst de Raad erop dat het, zoals hierboven toegelicht, aan de overheid toekomt om de openbare orde te waarborgen en in dat kader voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. In dat kader heeft de Belgische wetgever voorzien dat de partner van een Belg conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie dient aan te tonen middels een aantal vastgelegde bewijsmiddelen. De Raad merkt op dat verzoeker er niet in geslaagd is dit bewijs te leveren, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.19. In zoverre de bestreden beslissing als een inmenging in zijn gezinsleven moet worden beschouwd, meent verzoeker dat de weigering van het recht op verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele maatregel is, omdat de gevolgen voor hem niet opwegen tegen het voordeel voor de Belgische overheid. De Raad stelt echter vast dat het opleggen van door de wet voorziene specifieke voorwaarden aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van '*schijnsamenwoonsten*' wel degelijk een voordeel biedt aan de overheid omdat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De kwetsieuze bepalingen vormen geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven.

3.20. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 17 van Gezinsherenigingsrichtlijn of van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond. Er is evenmin sprake van een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging en er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN